

Abstracts aus Pilsen:

Věra Uhl Skřivanová, František Hodonský und Monika Plíhalová

Trefuňk. Krajina zůstává...

Trefuňk neboli česko-německé setkání v krajině, která zůstává a nese v sobě určité stopy o lidech, kteří ji dávno opustili. Setkání v krajině vzpomínek na předky, krajině česko-německého pohraničí, krajině současných česko-německých vztahů, putování krajinou z Mnichova do Plzně. Výstava Trefuňk nabízí divákům různá pojetí stylizované krajiny, ať již malby, grafiky či prostorové práce spíše konceptuálního charakteru. Výstava je společným projektem studentů Katedry výtvarné výchovy a kultury FPE ZČU v Plzni a absolventek Akademie výtvarných umění v Mnichově.

Věra Uhl Skřivanová

Trefuňk. Die Landschaft bleibt...

Trefuňk oder deutsch-tschechische Begegnung in der Landschaft, welche bleibt und in sich bestimmte Spuren von Menschen trägt, die schon lange gegangen sind. Ein Treffen in der Landschaft der Erinnerung an Ahnen, der Landschaft der deutsch-tschechischen Grenzregion, der Landschaft von gegenwärtigen deutsch-tschechischen Beziehungen, der Weg durch die Landschaft von München nach Pilsen. Die Ausstellung Trefuňk bietet den Besuchern unterschiedliche Auffassungen der stilisierten Landschaft, ob es sich um Malerei, Grafik oder um eine bildhauerische Arbeit mit eher konzeptuellem Charakter handelt. Die Ausstellung ist ein gemeinsames Projekt von Studierenden des Lehrstuhls für Bildnerische Erziehung und Kultur der Pädagogischen Fakultät der Westböhmisches Universität in Pilsen und von Absolventinnen der Akademie der Bildenden Künste in München.

Věra Uhl Skřivanová

Umění není konkurence, umění je vstřícnost

V tomto duchu se uskutečnil i projekt: výstava Setkání – Trefuňk. Krajina zůstává... vznikl z popudu vedoucí KVK FPE ZČU v Plzni dr. Věry Uhl Skřivanové, která dlouhodobě udržuje přátelský kontakt s mnichovskou akademií, kterou jsme společně v minulých letech navštívili. Několik jejich absolventek se na výstavu přihlásilo už jako zralé umělkyně s osobitým názorem. Výstava má široké názorové rozpětí – od krajin expresivně zaměřených po malířsky klasické formy, poetické variace, inspirované poezií či hudbou. Výsledkem jsou zdařilé abstraktní kompozice bohatého koloristického obsahu.

Ukázka grafiky je zaměřená především na linoryt, prezentované matrice pak slouží k dokreslení představy o technologickém vzniku grafických listů. Výstava je výběrově zaměřená na kvalitu i s ohledem na komorní prostor Evropského domu v Plzni. Jsou zde zastoupené práce zhruba za tři semestry studentů z ateliéru malby a grafiky prof. Františka Hodonského. Na výběru prací se podílela rovněž Mgr. Monika Plíhalová a práce dokumentoval dr. Jan Mašek. Prezentace vznikla jako kolektivní prostor jak ze strany Katedry výtvarné výchovy a kultury FPE ZČU v Plzni, tak z německé strany mnichovské oblasti, zastoupené umělkyněmi, které zajímá prostředí bývalých Sudet z hlediska rodinných vazeb a pravdy o předcích. Krajina se tu ukazuje jako výchozí inspirace – krajina baladická, obestřená tajemstvím, ale i krajina pustá, zapomenutá v močálech času. Krajina nám podává ruku, stiskněme ji.

František Hodonský

František Hodonský | Sudety, březen (1992)

*Deště rozpadlých křížů
deště kalných proudů
deště černých oblázků
deště zteřelých listů
deště plazivých mechů
deště nakvetlých pupenů
deště prvních včel
a nad tím vším
řve krajina nemocné zvíře.*

Kunst ist keine Konkurrenz, Kunst ist Entgegenkommen

In diesem Sinne wurde auch das Projekt: die Ausstellung Treffen – „Trefuňk. Die Landschaft bleibt“ realisiert. Das Projekt hat die Leiterin des Lehrstuhls für Bildnerische Erziehung und Kultur der Pädagogischen Fakultät der Westböhmischen Universität in Pilsen in die Wege geleitet. Dr. Věra Uhl Skřivanová pflegt seit langer Zeit eine gute Freundschaftsbeziehung mit der Münchner Akademie der Bildenden Künste, welche wir auch in den letzten Jahren zusammen besuchten. Einige Absolventinnen und Studierende der AdBK mit bereits einzigartigem und ausgereiftem künstlerischem Ausdruck haben sich für die Ausstellung gemeldet. Die Ausstellung umfasst ein breites Meinungsspektrum - von expressiven Landschaften, über klassische malerische Ausdruckformen, bis hin zu durch Musik oder Poesie inspirierte poetische Variationen. Das Resultat sind gelungene abstrakte Kompositionen mit reichhaltigem koloristischem Umfang.

Die ausgewählte Grafik orientiert sich vor allem an Linolschnitt, die präsentierten Matrizen dienen der Vervollständigung einer Vorstellung über den technologischen Prozess der Herstellung von grafischen Listen. Die Auswahl von ausgestellten Arbeiten richtet sich nach der Qualität, auch im Hinblick auf die begrenzten Räumlichkeiten der Galerie des Europäischen Hauses in Pilsen. Es sind hier Arbeiten von Studierenden aus ungefähr drei Semestern des Ateliers für Malerei und Grafik von Prof. František Hodonský vertreten.

An der Auswahl der Arbeiten beteiligte sich auch Mgr. Monika Plíhalová und die Dokumentation übernahm Dr. Jan Mašek. Die Präsentation entwickelte sich in einem kollektiven Raum, sowohl aus der Perspektive des Lehrstuhls Pilsen als auch von der deutschen Seite, der Münchner Gegend, welche durch Künstlerinnen vertreten wird, die sich für das Sudetenland aus dem Blick der familiären Bindungen und der Wahrheitssuche über ihre Ahnen interessieren. Die Landschaft zeigt sich als Ausgangspunkt für Inspiration – balladenhafte Landschaft, geheimnisvoll, aber auch verwüstet, vergessen im Sumpf der Zeit. Die Landschaft reicht uns die Hand und wir ergreifen sie.

František Hodonský

Sudeten, März 1992 (František Hodonský)

*Regen der zerfallenen Kreuze
Regen der trüben Ströme
Regen der schwarzen Kieselsteine
Regen der morschen Blätter
Regen der schleichenden Moose
Regen der aufgeblühten Knospen
Regen der ersten Bienen
und über das alles
schreit Landschaft, krankes Tier.*

Trefuňk

Setkání v ateliéru malby a grafiky prof. Františka Hodonského mi dovolila nahlédnout do tvůrčího procesu, ve kterém má místo vše ryzí a autentické. Je mi potěšením a osobním přínosem, že jsem mohla s prof. Hodonským spolupracovat a pozorovat úspěchy jeho studentů. Přístup, který jsem poznala v jeho ateliéru, pro mne znamená především návrat k prožitku krajiny. K takovému, jaký jsme snad v současném uspěchaném světě zapomněli prožívat.

Asi před třemi lety jsem jako čerstvý přistěhovalec v Plzni začala na přání prof. Hodonského hledat v okolí krajinné náměty, které by mohl ve výuce rozvést. Když jsem k některým z nich poprvé vedla jeho studijní skupinu, měla jsem obavy, zda studenty dostatečně zaujmou. Co je ohromujícího na spícím Boleveckém rybníku viděném z pohledu od zapomenutého kiosku? Každé stéblo rákosí zkřivené přicházejícími mrazy, poznaly studentky, jež zkřehlými prsty črtaly abstrahované krajinné kompozice.

Krajina nabízí dostatek podnětů k uměleckému pohroužení a stává se projekčním plátnem pro niterné představy. Není žádoucí přesně kopírovat viděnou skutečnost, cennější je dostat se pod povrch. Cit pro abstraktní formy posiluje František Hodonský také ilustrováním poezie a zobrazováním hudebních principů.

Výstavu v Galerii Evropského domu vnímám nejen jako dokument procesu hledání osobitých tvůrčích přístupů, jak zobrazit podoby krajiny, je také symbolickým setkáním a otevírá cestu k vzájemnému porozumění. Studenti Katedry výtvarné výchovy a kultury FPE ZČU v Plzni

navázali umělecký dialog s absolventkami Akademie výtvarných umění v Mnichově. Spojila je krajina Plzeňska a pohraničních oblastí, náměty ze stálé, živoucí krajiny, která nám zůstává navzdory smutné historii sudetského území.

Monika Plíhalová

Trefuňk

Die Begegnungen im Atelier der Malerei und Grafik von Prof. František Hodonský ermöglichte mir den Einblick in einen Prozess der Schöpfung, in dem nun alles rein und authentisch ist. Es ist mir ein Vergnügen sowie eine persönliche Bereicherung, dass ich mit Prof. Hodonský zusammenarbeiten durfte und dabei die Erfolge seiner Studierenden beobachten konnte. Der Arbeitsansatz, welchen ich in seinem Atelier kennengelernt habe, bedeutet für mich vor allem die Rückkehr zum Erlebnis der Landschaft. Zu einem Ereignis, wie wir es in unserer gegenwärtigen Welt voller Hast und Eile schon vergessen haben zu erleben.

Ungefähr vor drei Jahren habe ich als neue Zuzüglerin in Pilsen auf den Wunsch von Prof. Hodonský angefangen, in der Umgebung nach neuen landschaftlichen Motiven zu suchen, welche er dann in seinem Unterricht weiter entfalten kann. Als ich dann die Arbeitsgruppe seiner Studierenden zum ersten Mal zu einem solchem Motiv geführt habe, war ich voller Zweifel, ob es für sie interessant genug sei. Denn was ist schon verblüffend an dem schlafenden Teich Bolevec aus der Perspektive eines vergessenen Kiosks? Jedes Schilfrohr, das sich mit dem aufkommenden Frost krümmte, erkannten die Studentinnen als solches, während sie mit ihren nahezu erstarrten Fingern abstrakte landschaftliche Kompositionen skizzierten.

Die Landschaft bietet genügend Anregungen, um künstlerisch einzutauchen, und eignet sich so als Leinwand innerer Vorstellungen. Die gesehene Realität zu kopieren ist nicht erstrebenswert, sondern ein Blick unter die Oberfläche wird hier geschätzt. Einen Gefühlssinn für abstrakte Formen stärkt František Hodonský auch durch Illustrationen der Poesie und Darstellung von musikalischen Prinzipien.

Die Ausstellung in der Galerie des Europäischen Hauses nehme ich nicht nur als eine Dokumentation der Suche nach eigenen bildenden Ansätzen in der Landschaftsdarstellung wahr, sondern sie stellt für mich auch ein symbolisches Treffen dar, welches den Weg zu gegenseitigem Verständnis öffnet.

Studierende des Lehrstuhls für Bildnerische Erziehung und Kultur unter Pädagogischen Fakultät der Westböhmischen Universität in Pilsen haben einen künstlerischen Dialog mit Absolventinnen der Akademie der Bildenden Künste in München aufgenommen. Die Landschaft der Pilsener Grenzregion hat vermittelt. Die Motive aus der ständigen und lebendigen Landschaft, welche uns trotz der traurigen Vergangenheit des Sudetengebiets bleibt.

Monika Plíhalová

Abstract + Ausstellungstexte aus München:

Trefuňk. Krajina zůstává...

Trefuňk - Ein tschechischer Germanismus als dynamisches Moment der Verständigung, über geografische Landesgrenzen hinweg, welches durch die besondere, tschechisch-deutsche Konstellation der Künstlerinnen aus München weitere innergesellschaftliche Facetten abbildet: ob die eigene tschechische Identität, ein durch Tschechienreisen bereichertes Narrativ oder aber ein familiärer Bezug zum damaligen Sudetenland, eines ist allen Ansätzen gemein – jede der künstlerischen Umsetzungen trägt durch ein ganz persönliches Interesse zum Austausch der Kulturen bei.

Innen- und Außenperspektiven treffen sich im Gespräch, akzentuieren und kontrastieren sich, verschmelzen und bilden einen roten Faden durch die Konzeption der Ausstellung. Gelebte Interkulturalität, die Vergangenheit, Gegenwart und Zukunft in einem Jetzt verbindet, welches in Form von Installation, Objekt, Malerei und neue Medien ganz konkret greifbar wird.

Kathrin Herold

Trefuňk. Krajina zůstává...

Trefuňk – český germanismus jako dynamický moment porozumění, přesahující geografické hranice, zpodobňuje díky ony obzvláštní česko-německé konstelace zúčastněných umělkyň z Mnichova další vnitrosociální aspekty. Ať už se jedná o vlastní českou identitu, příběh obohacený cestou do Čech či rodinné kořeny v tehdejších Sudetách, jedno je všem přístupům společné – každá z oněch uměleckých realizací přispívá svou velmi osobní účastí k výměně kultur.

Interní a externí perspektivy se setkávají v konverzaci, přizvukují si a kontrastují, splývají a vytvářejí společné vodítko koncepcí výstavy. Živoucí mezikulturnost, která spojuje minulost, přítomnost a budoucnost v jednom Teď, se stává hmatatelnou v podobě instalace, objektu, malby a nových médií.

Kathrin Herold | *Zeitstaub* (2021)

Menschen gehen, die Landschaft bleibt... mit allem, was man ihr anvertraut. Komprimierte Zeit, ein Sediment der Erinnerung. Menschen kehren zurück, Erde bricht auf, ein Dialog beginnt.

Im Rahmen der Ausstellung „Trefuňk - Krajina zůstává“ erinnert sich die Kathrin Herold in Form zweier Plastiken an eine Reise, die sie 2006 mit ihren Großeltern und ihrem Vater in die ehemals sudetendeutsche Heimat unternommen hatte. Die Suche nach „zwei Gurkengläsern“, welche 1946 kurz vor der Flucht im heimischen Garten in einem kleinen Dorf nahe Troppau vergraben worden waren, führte schließlich zu einem Treffen der Kulturen. *Zeitstaub*, eingebettet in einen Gipskorpus, vermeintlich fest und doch in Bewegung. Schichten aus Erdpigmenten, die sich binden, verklumpen, aufbrechen oder von einem Luftzug davongetragen werden. Die tschechische Landschaft als Impuls deutsch-tschechischer Beziehungen.

Kathrin Herold untersucht mit besonderem Fokus auf interdisziplinäre und interkulturelle Bezüge gesellschaftliche Wechselwirkungen durch Sound, Installation, Video und Fotografie. Als Künstlerin und Linguistin ist Kommunikation dabei ein wesentlicher Teil ihrer Arbeit, die sich dadurch definiert nach außen hin starr wirkende Gegebenheiten zu durchleuchten und einen Blick auf deren Unterfläche zu erhaschen.

Kathrin Herold

Kathrin Herold | *Časoprach* (2021)

Lidé odcházejí, krajina zůstává ... se vším co jí člověk svěří. Komprimovaný čas, usazená vzpomínka. Lidé se vrací, země se rozlomí, dialog začíná.

V rámci výstavy „Trefuňk - Krajina zůstává“ vzpomíná Kathrin Herold ve formě dvou plastik na svou cestu do tehdejších Sudet, kterou roku 2006 podnikla se svými prarodiči a se svým otcem. Hledání „dvou láhví na okurky“, jež byly roku 1946 krátce před útekem za hranice zakopány na zahradě v jedné malé vesnici nedaleko Opavy, se nakonec vyvinulo v setkání kultur.

Časoprach, uložen v sádrovém tělese, zdánlivě tuhý ale přece v pohybu. Vrstvy zemních pigmentů, jež se pojí, hrudkovatí, drolí se na povrchu nebo se nechají unést větrem. Česká krajina jako impuls německo-českých vztahů.

Se zvláštním zaměřením na interdisciplinární a mezikulturní reference zkoumá Kathrin Herold sociální interakce prostřednictvím zvuku, instalace, videa a fotografie. Komunikace tvoří pro umělkyni a lingvistku podstatnou součást její práce. Soustředí se na objasňování podmínek, jež se vnějšímu světu zdají rigidní, zachycuje pohled na rubovou stranu jejich povrchu.

Lucie Vyhnálková | Beziehungen (2021)

Fragilität, Beziehungen, Spannung ... die Erinnerung formt meine Wahrnehmung, die Landschaft beeinflusst meine Erinnerungen ... Beziehung zum Ort, Beziehungen zwischen Menschen ... Zugehörigkeit, Differenzierung, System ... Spannung ... die kleinste Differenz verursacht eine Schwankung in der Spannung ... der kleinste Eingriff wirkt auf die Stabilität der Gesamtheit ... Fragilität, Verletzlichkeit ... Zusammenspiel und Unentbehrlichkeit einzelner Komponenten in einem System ... System formt Gesellschaft

Die Autorin stammt aus schlesisch Opava und lebt schon seit längerem in Deutschland. Ihr Herkunftsland, dessen Landschaft, Kultur und Gesellschaft nimmt sie wahr als eine Gesamtheit von gegenseitigen Beziehungen in Raum und Zeit. Beziehungen als kontinuierliche Spannung zwischen einzelnen Komponenten des Ganzen. Systeme bedingen sich. Ein kleines Land im Herzen Europas, Teil des Kontinents, des Planeten, des Universums, Teil der Vergangenheit, Gegenwart und Zukunft. Die Beziehungen, oder Spannung, entscheiden über der Stabilität und Existenz der Gesamtheit.

Lucie Vyhnálková | Vztahy (2021)

... křehkost, vztahy, napětí ... vzpomínka utváří mé vnímání, krajina objímá mé vzpomínky ... vztah k místu, vztahy mezi lidmi ... sounáležitost, rozdílnost, systém ... napětí ... ta nejmenší odchylnost způsobí výkyv v napětí ... ten nejmenší zásah působí na stabilitu celku ... křehkost, zranitelnost ... nepostradatelnost jednotlivých komponentů v systému ... systém tvoří společnost

Autorka původem z Opavy žije již delší dobu v Německu. Svou rodnou zemi, její krajinu, kulturu a společnost vnímá jako celek vzájemných vztahů v čase a v prostoru. Vztahy jako souvislé napětí mezi jednotlivými komponenty systému. Systémy se podmiňují. Malá země v srdci Evropy, součást kontinentu, planety, vesmíru, součást minulosti, současnosti a budoucnosti. Vztahy, neboli napětí, rozhodují o stabilitě a existenci celku.

Sabrina Grünauer | Getriebe (2019) und Lisette Wild (2018)

*Durch den dunklen tschechischen Wald, über Grenzen, die keine mehr waren.
Und inzwischen hab' ich was Neues oder Altes entdeckt.
Oder bin bei mir selber.*

Die Arbeiten der Künstlerin Sabrina Grünauer sind Elemente einer Werkserie, die sich mit Materialsammlungen, Umformungen, materialen Narrativen und den damit einhergehenden Kontextverschiebungen in eigens inszenierten Szenografien beschäftigt.

Identitäten und Geschichten alltäglicher Objekte, Reste eines Vorganges oder einer Erfahrung und die damit einhergehenden inhärenten Assoziationen werden fragmentiert, deformiert, adaptiert, befragt, neu verbunden, deplatziert, umgemodelt und umgeweiht.

„Getriebe“, 2019, ist eine Umformung des Getriebeteils eines Motorrades. Die schützende Aluminium-Hülle, Fragment einer Reise durch Tschechien, strukturiert den Raum – Sand, Metallabrieb, Salz, Zucker, Gesteinssediment als Relikte der Landschaft. Die in Golddraht gewickelten Binnenformen der Maschine speichern Spuren der Zeit; verwickeln funktionale Teile wie Dichtungen, Zylinder, Kurbelwellen und Zahnriemen. Den Kreislauf des laufenden Getriebes unterbindet die Klosterarbeit in ihrer zeitlichen Ausdehnung und reformuliert diesen als planetarische Karte.

„Lisette Wild“, 2018, Erzählerin der Hausmärchen der Gebrüder Grimm, verwandelt Gold zu Stroh in einem Geflecht der Andeutung. Eine Schreibmaschine bildet den Rahmen, das anachronistische, von Hand betriebene Relikt einer anderen Zeit. Sie spinnt Fäden als Handlungsstränge einer Geschichte, verbildlicht eine stofflich fühlbare Vorlage von Erfahrungen des Wachstums und der Zeit in Muster und Struktur. Zeit, Reise, Beziehungen als grundlegende Themen in ihrer poetischen Dekonstruktion der Erzählungen von Welt erscheinen als veränderbare Konstitute des Daseins.

Sabrina Grünauer | Soukolí (2019) a Lisette Wild (2018)

*Skrze ten temný český les přes hranice, které už dávno žádnými hranicemi nebyly.
A mezitím jsem objevila něco nového nebo starého.
Nebo jsem sama sebou.*

Díla umělkyně Sabriny Grünauer jsou součástí řady prací, které se zabývají sbírkami materiálů, jejich transformacemi, příběhy a s nimi souvisejícími posuny v kontextu speciálně inscenovaných scénografií.

Identity a příběhy každodenních objektů, pozůstatky jednoho procesu nebo jedné vzpomínky a s nimi související inherentní asociace se roztříšťují, deformují, přizpůsobují, zpochybňují, znovu propojují, přemísťují, nově modelují a nově zasvěcují.

„Soukolí“, 2019, je modifikací převodové části motocyklu. Ochranný hliníkový plášť, fragment z cesty po Čechách, člení prostor - písek, kovové zbytky, sůl, cukr a skalní sediment tvoří pozůstatky krajiny. Vnitřní formy stroje omotané zlatým drátem uchovávají stopy času zaplétající funkční součásti, jako jsou těsnění, válce, klikové hřídele a ozubené řemeny. Cyklus hnacího ústrojí přeruší klášterní práce ve své časové expanzi a přeformuluje jej v planetární mapu.

„Lisette Wild“, 2018, vypravěčka pohádek bratří Grimmů, proměňuje zlato ve slámu spleť náznaků. Psací stroj tvoří rám, anachronickou, ručně ovládanou relikvii jiné doby. Spřádá dějové linie příběhu, zhmotňuje materiální předlohu empirie vývoje a času ve vzorcích a strukturách. Čas, cestování a vztahy jako stěžejní témata v jejich poetické dekonstrukci příběhů světa, se jeví jako proměnlivé konstitute existence.

Neny Čermák | MESMERIC SCALE und SCAPER (2021)

Was, wenn es den perfekten Ort gäbe? Einen Ort, an dem Gleichheit, soziale Gerechtigkeit und Frieden herrschen würden?

Nena Čermák bietet einen zukunftsorientierten Ausweg. Als Mittel der Rettung generiert sie ihren eigenen Kosmos. Der Name COSMILUTION ist eine Synthese aus den Worten "Kosmos", "I" und den Begriffen Evolution, Revolution, Emancipation und Solution zusammen.

Neue artenübergreifende Fortpflanzung zwischen Mensch, Tier, Maschine und Pflanze ermöglichen absolute Diversität und ein ruhiges Leben. Gemeinsamkeit ist der Antrieb von allen. Die Natur ist unbelastet. Aus Revolution entsteht Evolution auf allen Ebenen, Emanzipation ist die Lösung.

Nena Čermák spielt eine Fantastik durch, inszeniert einen fortschrittlichen Gegenentwurf zum Bestehenden, in dem es darum geht, Identitätsproblematik, sich auflösende Geschlechterrollen und Lebensmodelle des Menschen zu verdeutlichen. Auch angesichts ihrer tschechischen Wurzeln und einschneidender Erlebnisse setzt sich Nena Čermák mit Identität auseinander und versucht, Zusammenhalt und Akzeptanz herzustellen. Sie lebt und arbeitet mit ihren beiden Kindern in München, die durch den tschechischen Vater und die Großmutter wieder mehr Tscheche und Tschechin sind als sie selbst.

Neny Čermák | MESMERIC SCALE a SCAPER (2021)

Co kdyby existovalo ono perfektní místo? Místo, na kterém by zavládala rovnoprávnost, sociální spravedlnost a mír? Nena Čermák nabízí jedno budoucí východisko. Jako prostředek k záchraně generuje svůj vlastní kosmos. Název COSMILUTION je syntézou slov „kosmos“, anglického "I" a pojmů jako evoluce, revoluce, emancipace a řešení.

Nové, druhově přesahující rozmnožování mezi člověkem, zvířetem, strojem a rostlinou umožní absolutní rozmanitost a pokojný život. Pospolitost je impulsem pro všechny. Příroda není zatěžována. Z revoluce vznikne evoluce na všech úrovních, řešením je emancipace.

Nena Čermák fantazíruje a inscenuje pokrokový protinávrh k nynější situaci, jehož cílem je upozornit na současné problémy jako hledání identity, mizející role pohlaví a zaběhnuté životní modely. Vzhledem ke svým českým kořenům a rozhodujícím životním zkušenostem se Nena Čermák ve své tvorbě zabývá identitou a pokouší se vytvořit solidaritu a toleranci. Žije a pracuje se svými dvěma dětmi v Mnichově, které jsou díky svému českému otci a české babičce zase o něco více Čech a Češka než ona sama.